

La fi va ser el principi

Els ulls plens de diamants
Que cauen lentament per la meva cara
Al pensar que ja no ets meu
Que perquè t'estimava

Els records dels dies que passàvem
Que rèiem plegats i somiàvem
Les imatges d'uns dies que no tornaran
Que per sempre més es perdran

Dibuixo els teus ulls a l'aire
Aguantant la pena que porto
Penso en les teves mans càlides
Aquest dolor, ja no el suporto

Clarament encara ets aquí
Dins el meu cor trencat
En cada racó que trobo
Ets aquí, al meu costat

Perquè em nego a creure-ho
Però t'estimo encara
Perquè no puc oblidar-te
I ho he de fer d'una vegada

La nit crida el teu nom
I em fa sentir sola i perduda
Però ahir tot va canviar
Aquella carta l'he rebuda

Era el recull de poemes
Que per a tu vaig escriure
Ajuntat amb una petita nota
I una flor que em va fer somriure

Deia: "No em mereixo tants afalacs
Perquè no sóc tan bo com imagines
Regala aquestes paraules
A algú que de veritat t'estima"

Encara no havies entès
D'una manera o una altra
Que les meves paraules
Portaven escrit el teu nom

Que ningú més les podia tenir
Perquè l'amor no es comprèn
L'amor no s'entén
Simplement se sent

Aquell recull de poemes
On l'ànima m'havia deixat
Era només per a tu
Perquè sempre t'havia estimat

Vaig tancar el sobre
I en un calaix el vaig guardar
Vaig anar cap a la platja
Sense saber a qui esperar

Vaig córrer tant com podia
Vaig cridar el teu nom al vent
Vaig plorar desconsolada
Vaig caure perduda, finalment

El soroll de fons del mar
Se sentia proper i tranquil
La lluna s'alçava enlaire
Semblava treta d'un conte infantil

Les ones del mar
Embogides pel meu cant
Em van empassar tranquil·les
Vaig viatjar lliure al seu voltant

El dolor que tenia
Mai no va desaparèixer
I tu ple de ferides
Em vas començar a conèixer

Però ara et dic que t'estimava
Que mai no et podré oblidar
Vull que siguis feliç
I que visquis prop del mar

Per poder veure't cada dia
I per a tu sempre cantar
Per continuar estimant-te amb bogeria
I donar-te les ales per volar